

Merri on, mis saewo kannab,
Kallo saad ka temma weest:
Lojast anti, sedda tääd,
Sitkeks, ahneks siiski jääd!

Wannad sannad on wanna hõbbe.

Omme tenitud leiwal on saia maggo.

Paljo innimesi ellawad ma peal, kes so-
wima ja tahtma esimesesed meistrid on.
„Kui se ja se ärra surreks ja minna temma
warrast ni ja ni paljo pärriks, waat, se olleks
asfi!“ Nenda on nende õhkamine õhto ja
hommiko. Nemmad ehhitawad igga pä su-
red ja illusad lossid pilwede peale, agga ei
wõi ial nende sees ellada; sest se on walle:
maggaja kassi suhho hirid ei jookse. Kes so-
wimisest tahhab ellada, peab sowides sur-
rema, ehk: mis isse rüppe kukub, se isse
rüppest hüppab.

Surreb agga sul mõnni rikkas onno wõi

täddi, ja jättab omma suurt kukkurt sinno
luggeda, noh, siis wõtta wasto ja tänna
Zummalat; agga minna pean sest wannast
sannast finni: „omma tenitud leib on
maggus“ — muidogi õigusse kombel ja
palle higgsi sees! Mis sul lendus tulles, se
lendus jälle lähhab, ehk kül mitte igga kord,
siis ommeiti mitto kord. On jubba küllalt
nähtud, kuidas sured warrandusfed surnuks
lödi ja rikkast pärrandusfest ennam üle ei
jänud, kui üht sandikotti osta. Mis inni-
meene omma töö ja waewaga on teninud, sed-
da mõistab temma kofko hoida ja armsaks
pidada; agga mis tal nenda tulesst rüppe
langeb, ei panne ta sureks asjaks; kuidas tul-
leb, nenda lähhab. Mil on innimenne põ-
rasem ja halbim, kui siis, kui temmal feif
fergelt ja ilma waewata kätte tulles? Töö ja
waewa te on kül pitkem, agga hopis julgem
ja pärrast tassasem káia. Rahha leidmisse,
warrapárrimisse ja mõnne mu hõlpsa hüp-
pamisse läbbi rikkaks sada: sedda mõistab
jo igga narrilane. Lossiwõtmisse ja mõnne mu